Η οργάνωση ενός επαναστατικού κινήματος
ως βασική προϋπόθεση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μία συζήτηση με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις στην υπόθεση της οργάνωσης
"Επαναστατικός Αγώνας".

Η εκδήλωση αυτή πραγματοποιείται με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις στην υπόθεση που αφορά τη δράση της επαναστατικής οργάνωσης "Επαναστατικός Αγώνας" με τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη στις 16 Ιούλη στο Μοναστηράκι, κατά τη διάρκεια συμπλοκής με τους έμμισθους δολοφόνους του κράτους. Στόχο έχει την από κοινού συμβολή, τόσο της συλλογικότητάς μας και του συντρόφου όσο και όλων εσάς, σε έναν ανοιχτό διάλογο με στόχο τις προϋποθέσεις διαμόρφωσης και οργάνωσης ενός επαναστατικού κινήματος, που αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για την κοινωνική επανάσταση.

Είναι ακόμα μια προσπάθεια γεφύρωσης των σχέσεων του μαζικού κινήματος με τους διωκόμενους αγωνιστές όπως η συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, που έχει διαλέξει την παράνομη ελευθερία και τη συνέχεια του αγώνα.

Η εκδήλωση τέλος είναι αφιερωμένη στο σύντροφο Λάμπρο Φούντα, μέλος της οργάνωσης, που έδωσε τη ζωή του για τον αγώνα και την επανάσταση. Ο σύντροφος που πέθανε με το όπλο στο χέρι, κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας της οργάνωσης, είναι η ζωντανή απάντηση στα ερωτήματα που θέτουμε όλοι μας, ακόμα και στη σημερινή εκδήλωση.

Ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας ζει,

μέσα στην καρδιά του κάθε αγωνιστή.

***Σύντομο ιστορικό της εξέλιξης της υπόθεσης**

του Επαναστατικού Αγώνα.

Η οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας δημιουργήθηκε το 2003 και δραστηριοποιείται μέχρι και σήμερα. Στόχοι της οργάνωσης αποτέλεσαν οι εκφραστές και οι πυλώνες του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Αστυνομικά τμήματα, δικαστήρια, υπουργία, τράπεζες, η Αμερικάνικη πρεσβεία και το χρηματιστήριο είναι κάποιοι από τους στόχους που επέλεξε η οργάνωση για να πραγματοποιήσει την ένοπλη προπαγάνδα ενάντια στο τότε δόγμα της αντιτρομοκρατίας, ενάντια στο κράτος και την σύγχρονη οικονομική ελίτ.

Στις 10 Μάρτη του 2010 πέφτει νεκρός από πυρά μπάτσων ο σύντροφος-μέλος του Επαναστατικού Αγώνα Λάμπρος Φούντας κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας της οργάνωσης στη Δάφνη. Ένα μήνα μετά πραγματοποιούνται 6 συλλήψεις από την αντιτρομοκρατική. Ανάμεσα τους οι σύντροφοι Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα και Κώστας Γουρνάς που αναλαμβάνουν με *δημόσια επιστολή προς την κοινωνία* την ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση.

Τόσο ως προφυλακισμένοι όσο και ως "προσωρινά ελεύθεροι" μετά το πέρας την 18μηνης προφυλάκισης, οι σύντροφοι συνεχίζουν να παρεμβαίνουν ενεργά στα κοινωνικά τεκταινόμενα. Η δίκη για την υπόθεση της οργάνωσης αποτελεί ακόμα ένα πεδίο διεξαγωγής του πολέμου ενάντια στα ντόπια και υπερεθνικά αφεντικά από τα μέλη της οργάνωσης. Λίγο πριν το τέλος της δίκης οι σύντροφοι Νίκος Μαζιώτης και Πόλα Ρούπα επιλέγουν την παράνομη ελευθερία και τη συνέχεια της δράσης τους στην οργάνωση. Και στα τρία μέλη του Ε. Α. επιβάλλονται ποινές άνω των 50 ετών με το σύντροφο Κώστα Γουρνά να φυλακίζεται στην υπόγεια πτέρυγα ειδικής κράτησης των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού.

Σε όλο το επόμενο διάστημα το κράτος διεξάγει έναν ανορθόδοξο πόλεμο με την συνεχή λάσπη των Μ.Μ.Ε. Ο Νίκος και η Πόλα αποτελούν τον πρωταρχικό στόχο του κράτους που μαζεύει τα κομμάτια του πληγωμένου του γοήτρου. Αρχικά επικηρύσσονται με 1.000.000 ευρώ ο καθένας, ενώ ταυτόχρονα προβάλλονται ως οι δράστες και άλλων ένοπλων ενεργειών που δεν έχει αναλάβει η οργάνωση και ληστειών με επαναστατικά κίνητρα. Έτσι και δημιουργείται η ομάδα-φάντασμα Μαζιώτη στην οποία και χρεώνονται όλες οι ληστείες και οι ένοπλες επιθέσεις που διεξάγονται. Στα δελτία των 8 μονοπωλούν οι ειδήσεις για σύμπραξη ποινικών με αντιεξουσιαστές, για οργάνωση της νέας γενιάς τρομοκρατών , για φόβους νέων χτυπημάτων με στόχο να δημιουργηθεί ένα κλίμα που θα δικαιολογήσει ενδεχομένως και την εκτέλεση των συντρόφων σε κάποια τυχαία συνάντηση με τους ένστολους τρομοκράτες της δημοκρατίας.

Ετσι και γίνεται όταν την Τετάρτη 16 Ιούλη 2014 συλλαμβάνεται τραυματισμένος έπειτα από συμπλοκή με μπάτσους ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης στο Μοναστηράκι. Ο σύντροφος μεταφέρεται στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός (μέσα σε ένα κλίμα τρομοκρατίας όπου τη θέση των γιατρών έχουν αναλάβει οι κουκουλοφόροι της αντιτρομοκρατικής) όπου έπειτα από εγχείρηση ζητά ο ίδιος να μεταφερθεί στις φυλακές Κορυδαλλού. Λίγες μέρες αργότερα μετάγεται εκδικητικά στις φυλακές Διαβατών Θεσσαλονίκης μακριά από το οικογενειακό του περιβάλλον. Ταυτόχρονα τη θέση του ως πρώτο όνομα στη λίστα των στόχων της αντιτρομοκρατικής αναλαμβάνει η συντρόφισσα Πόλα, η οποία με δημόσια επιστολή της δηλώνει πως θα συνεχίσει τον ένοπλο αγώνα ενάντια στους πραγματικούς τρομοκράτες, το κράτος και τα αφεντικά.

***Το ζήτημα της αλληλεγγύης με αφορμή τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη.**

Αναγνωρίζοντας στο πρόσωπο των συντρόφων την συνεχή και συνεπή παρουσία στα πεδία διεξαγωγής του κοινωνικού πολέμου (ως απαραίτητη προϋπόθεση), σταθήκαμε και στεκόμαστε ακόμα αλληλέγγυα δίπλα τους. Αλληλέγγυα όχι με όρους ταύτισης αλλά με την πεποίθηση πως ο καθένας μας από τη θέση που βρίσκεται και σύμφωνα με τις επιλογές του, συμβάλλει στη διαμόρφωση της κοινής στρατηγικής προς οποιαδήποτε επαναστατική προοπτική.

Η αλληλεγγύη δεν είναι μια ξύλινη έκφραση συμπάθειας, μια απλή διαδικασία διεκπεραίωσης μιας υπόθεσης με μια αφίσα και ένα κείμενο. Η αλληλεγγύη είναι η συνειδητή πολιτική επιλογή που διαμορφώνει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες οι φυλακισμένοι αγωνιστές παραμένουν ενεργό κομμάτι του κινήματος εκτός των τειχών. Είναι το σύνολο των πράξεων που σπάνε τα κάγκελα και ενώνουν τις φωνές εντός και εκτός των τειχών. Αλληλεγγύη είναι η ασπίδα ασφαλείας που πρέπει να δημιουργούμαι για τους αγωνιστές που βρίσκονται στα ιδιότυπα καθεστώτα ομηρίας όπως αυτό της παράνομης ελευθερίας που έχει διαλέξει η συντρόφισσα Πόλα. Αλληλεγγύη είναι ο ίδιος ο αγώνας και η συνέχιση του.

Αλληλεγγύη-συντροφικότητα-επίθεση.

Αναγνωρίζουμε ακόμα την αλληλεγγύη ως μια αμφίδρομη και διαδραστική σχέση μεταξύ των εντός και εκτός των τειχών, στηρίζοντας την πολυμορφικότητα του κινήματος. Δεν είναι τα μέσα που καθορίζουν τις σχέσεις μας αλλά οι κοινές συμφωνίες και στοχεύσεις που θέτουμε.

Δεν αντιλαμβανόμαστε ακόμα την αλληλεγγύη ως αυτονόητη. Πιστεύουμε στην κριτική αλληλεγγύη που κατακτιέται μέσα από το διάλογο και τη ζύμωση. Στην αλληλεγγύη που μέσα από τη κοινή παρουσία και δράση περιέχεται η κριτική ματιά στον καθέναν από μας και η αντιπρόταση. Μια κριτική πάνω σε συντροφικούς όρους που στοχεύει στην συνδιαμόρφωση αποτελεσματικότερων πρακτικών, καλύτερων συνθηκών και δυνατότερων σχέσεων.

Είμαστε υπεύθυνοι για τις πράξεις μας, για τις οποίες κρινόμαστε από το κίνημα στο οποίο αντιλαμβανόμαστε ότι ανήκουμε και μέσα από το οποίο πιστεύουμε ότι θα επέλθει οποιαδήποτε κοινωνική αλλαγή. Ένα κίνημα που οφείλει να παραμένει πολύμορφο.

Αναγνωρίζουμε πως εφόσον το σύνολο των έκαστων ατομικών επιλογών πολέμου ***συμβάλλει στην οικοδόμηση ενός κοινού μετώπου ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό,*** *δημιουργούνται ουσιαστικές δομές για μια διεθνή αλληλεγγύη που αποκτά ζωτικά χαρακτηριστικά και μαχητικότητα ξεπερνώντας την ξύλινη έκφραση. Συνεπώς οδηγούνται στο ίδιο αδιέξοδο τόσο όσοι απαξιώνουν τη βίαιη αντιπαράθεση με το σύστημα όσο και οι στείροι χειροκροτητές του ένοπλου αγώνα. Εμείς αναγνωρίζουμε πως μόνο ο πολύμορφος αγώνας με λόγο και πράξη, θέτει τις προϋποθέσεις για οποιαδήποτε κοινωνική*

αλλαγή, από τη δημιουργία δομών για την όξυνση των κοινωνικών αντιστάσεων μέχρι την ριζική ανατροπή. Με αυτοοργανωμένους χώρους αντίστασης και ελευθερίας, δομές αλληλοβοήθειας, λαϊκές συνελεύσεις, άγριες απεργίες, καταλήψεις, συγκρούσεις, θέτουμε κάποιες σοβαρές προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός διεθνούς μετώπου ***αλληλεγγύης*** *μεταξύ των αγωνιστών* ***και αγώνα*** *ενάντια στην κυριαρχία.*
Ως αναρχικοί αγωνιζόμαστε για μια αταξική κοινωνία αλληλεγγύης, αξιοπρέπειας και ελευθερίας. Με τους συντρόφους που μοιραζόμαστε το κοινό όραμα αυτού του αγώνα δημιουργούμε σχέσεις αλληλεγγύης ενάντια στην εξατομίκευση. Δε θα αφήσουμε κανέναν μόνο του ενάντια στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις.

(τοποθέτηση κατάληψης στο διεθνές τριήμερο αλληλεγγύης για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα στις 24 Νοέμβρη 2012)

*Η οργάνωση ενός επαναστατικού κινήματος

ως βασική προϋπόθεση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Ο ένοπλος αγώνας είναι ένα δυναμικό μέσο για την προώθηση του επαναστατικού λόγου και πράξης με την άμεση μεταφορά ισχυρών πληγμάτων και φόβου στο στρατόπεδο του αντιπάλου. Ιστορικά αποτέλεσε το μέσο με το οποίο ανατράπηκαν τα καθεστώτα σε διάφορες χώρες από τις δυνάμεις των καταπιεσμένων.

Η ένοπλη προπαγάνδα δεν είναι τίποτα παραπάνω από την συνέχεια του αγώνα για την κοινωνική ταξική αντεπίθεση με όλα τα μέσα ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά. Έτσι και οι σύντροφοι που επέλεξαν την ένοπλη δράση ως ακόμα ένα μέσο παρέμβασης δεν είναι τίποτε άλλο παρά κομμάτι του ίδιου του κινήματος. Ενός πολύμορφου κινήματος που θα πρέπει να θέτει καίριες στοχεύσεις βάζοντας πάνω απ' όλα τον ίδιο τον αγώνα πέρα από κάθε κόστος.

Είναι όμως τα κινήματα σήμερα πραγματικά επαναστατικά, ή ακόμα θέτουν μια επαναστατική προοπτική;

Τα τελευταία χρόνια, ζώντας τη νέα φάση της διαρκούς κρίσης του καπιταλισμού, όπου τα κράτη βρίσκονται σε καθεστώτα έκτακτης ανάγκης, παρατηρούμε πως όλα τα πεδία είναι ανοιχτά. Τα κράτη πρόνοιας έχουν «μετατραπεί» σε κράτη καταστολής. Η κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος έχει σταθεί ικανή και αναγκαία συνθήκη για την επέλαση του νέου ολοκληρωτισμού. Χρόνια κεκτημένα με αγώνες ξαφνικά αποτελούν στοιχειώδεις διεκδικήσεις. Και ενώ οι ορθόδοξοι μαρξιστές θα περιμένουν το ξέσπασμα των λαϊκών μαζών μπροστά στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, η κοινωνία παραμένει θεατής και βυθίζεται στην αδράνεια.

Όμως δεν είναι αυτό το κύριο πρόβλημα, διότι η κοινωνίες ιστορικά περίμεναν ως πρωτοπόρα σχήματα τις επαναστατικές δυνάμεις που αφύπνισαν τις μάζες και τις οδήγησαν σε όποιες κοινωνικές αλλαγές. Το πρόβλημα εντοπίζεται όταν οι ίδιες οι ανατρεπτικές δυνάμεις αρχίζουν να φθείρονται, να χάνουν πολύτιμα πεδία επαφής με την κοινωνική πραγματικότητα, να αφομοιώνονται με τελική συνέπεια να χάνουν οποιαδήποτε επαναστατική προοπτική.

Τρία χρόνια από την υπογραφή του πρώτου μνημονίου και την ολοένα και αυξανόμενη επιβολή μέτρων λιτότητας παρατηρούμε όλα τα πεδία ταξικής σύγκρουσης να παραμένουν ανοιχτά και ανεκμετάλλευτα από όλους εμάς τους απανταχού καταπιεσμένους. Ένα μεγάλο ποσοστό της κοινωνίας οδηγείται στην φτωχοποίηση, ενώ παρατηρείται και η ξαφνική βίαιη προλεταριοποίηση της μεσαίας τάξης που ως μόνιμος θεατής και κάποτε υποστηρικτής της καπιταλιστικής επέλασης πλέον βλέπει τα προνόμιά της να χάνονται καθώς ο ρόλος που είχε ως δεξαμενή νεόπλουτων πλέον εξαργύρωσε την αξία και χρησιμότητά του.

Και όσο ο καθένας προσπαθεί να επαναπροσαρμοστεί στα νέα ταξικά δεδομένα τόσο αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο τα πλήγματα που επιφέρει το κεφαλαίου στον κοινωνικό ιστό. Παρόλα αυτά παρατηρήσαμε πως τα τελευταία αυτά τρία χρόνια οξύνθηκαν οι κοινωνικές αντιδράσεις. Οι γενικές απεργίες αυξήθηκαν κατακόρυφα, οι αιτηματικοί κοινωνικοί αγώνες πλήθυναν το ίδιο και οι φωνές για κοινωνική αλλαγή. Όλα αυτά πάνω στην καίρια διαπίστωση ότι το κράτος έχει χάσει στα μάτια του λάου κάθε κοινωνική συναίνεση.

Και ενώ οι κοινωνικές αντιστάσεις αυξάνονται, τη στιγμή που χάνονται όσα κερδήθηκαν με διαρκείς αγώνες, παρατηρούμε το ανατρεπτικό κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος με εμφανείς οργανωτικές αδυναμίες να στέκεται ανήμπορο να αντιδράσει μπροστά στα γεγονότα, αποκτώντας πολλές φορές χαρακτηριστικά που κατέχει το ρεφορμιστικό αριστερό ρεύμα.

Η είσοδος της χώρας το 2010 στο μηχανισμό οικονομικής στήριξης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας άλλαξε εντελώς τα δεδομένα στο πολιτικό σκηνικό. Το διάστημα που προηγήθηκε η κυβέρνηση, λόγω της αύξησης του δημόσιου χρέους και της αναξιοπιστίας που προσέδιδε η εικόνα της οικονομίας της χώρας στις διεθνείς αγορές, διαμορφώνει το κλίμα έκτακτης ανάγκης με συνεχείς απειλές για στάση πληρωμών και χρεοκοπία. Το πραγματικό διακύβευμα προφανώς και δεν είναι η χρεοκοπία της χώρας αλλά οι συνέπειες που μπορεί αυτή να έχει στη διεθνή οικονομία. Έτσι και υπογράφεται το πρώτο μνημόνιο και η χώρα ενσωματώνεται στο καθεστώς εξαρτημένης οικονομίας του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Τα νέα μέτρα που ακολουθούν σηματοδοτούν και την επέλαση του καθεστώτος μηδενικής ανοχής. Το κράτος που πλέον υιοθετεί την τακτική μόνιμης έκτακτης ανάγκης θα συνθλίψει κάθε τι που θα σταθεί εμπόδιο στην επιδρομή του κεφαλαίου σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας. Οι απεργίες που ακολουθούν παρά τη μαζικότητα τους καταστέλλονται βίαια από τους ένστολους δολοφόνους της δημοκρατίας. Πάνοπλοι εκαμίτες που σπάνε την απεργία στο αμαξοστάσιο της ΕΘΕΛ, απεργοί καθηγητές που επιστρατεύονται και λυσσασμένοι ματατζήδες που ξυλοκοπούν της καθαρίστριες που απεργούν στο Υπουργείο Οικονομικών είναι μόνο λίγα από τα παραδείγματα που συνθέτουν την εικόνα της καταστολής.

Τη στιγμή που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κατάσταση ύφεσης, κυριαρχεί στις συνειδήσεις και η απαξίωση κάθε ανάγκης αγώνα αφού στα μάτια του λαού πλέον δεν κρύβεται ο εξευτελισμός των πουλημένων εργατικών ηγεσιών οι οποίες με τη στρατηγική που επέλεξαν, δεν έπληξαν στο ελάχιστο τα συμφέροντα των αφεντικών, πόσο μάλλον το αντίθετο. Καλώντας ελεγχόμενα γενικές απεργίες χωρίς καμία βάση άγριας εκτροπής, μετέτρεψαν τις κοινωνικές αντιστάσεις σε γραφικές διαμαρτυρίες και την προοπτική ανατροπής σε ελεγχόμενη κατάσταση αναταραχής.

Ηττήθηκε η συλλογική προοπτική αντιμετώπισης της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, με την κυρίαρχη προπαγάνδα να προωθεί την εξατομίκευση και τον κατακερματισμό του καθενός απέναντι στα αδιέξοδα της διαρκούς κρίσης. Σιγά σιγά αντικατέστησε τις φωνές για ριζική ανατροπή με κλαδικές λογικές όπου και προωθούσε τις ενδοταξικές συγκρούσεις με βάση τα συμφέροντα και τις διεκδικήσεις του καθενός, στοχεύοντας στην ολική αδράνεια και την απάθεια της κοινωνίας μπροστά στην εντεινόμενη επίθεση του κράτους και των αφεντικών τα τελευταία χρόνια.

Και εδώ εντοπίζεται ίσως η κύρια για μας ευθύνη για τα ανοιχτά και ανεκμετάλλευτα πεδία ταξικής σύγκρουσης. Ευθύνη της οποίας μερίδιο κατέχει ο καθένας μας ξεχωριστά. Η απουσία ενός οργανωμένου επαναστατικού κινήματος που θα χάραζε την απαιτούμενη στρατηγική, που θα έδινε τις απαιτούμενες απαντήσεις στα αδιέξοδα της κοινωνίας και θα άνοιγε το δρόμο προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Αντ' αυτού το ανταγωνιστικό κίνημα, ζωτικό και κυρίαρχο κομμάτι του οποίου είναι ο αναρχικός χώρος (ένας χώρος που η ιστορία και η επιλογές του τον καθιστούν τη μόνη ανατρεπτική δύναμη), φάνηκε κατώτερο των περιστάσεων με εμφανή τα σημάδια έλλειψης οργανωτικής δομής, στρατηγικής και προτάσεων.

Αν χωρίζαμε την μεταμνημονιακή εποχή σε δύο φάσεις θα λέγαμε πως η πρώτη ήταν η φάση της αγανάκτησης και η δεύτερη του συμβιβασμού. Στην πρώτη φάση που κράτησε περίπου τον πρώτο χρόνο (μέχρι και τα γεγονότα τις 12ής Φλεβάρη) ένα μεγάλο ποσοστό της κοινωνίας συμμετείχε μαζικά στους αγώνες που ξέσπασαν. Μαζικές απεργίες, ογκώδεις διαδηλώσεις που πολιορκούν τη Βουλή, βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής είναι λίγες από τις εικόνες που κυριαρχούν. Στη δεύτερη φάση ο κόσμος εμφανώς αποδυναμωμένος και απογοητευμένος από τις πολιτικές εξελίξεις και την αναποτελεσματικότητα των πρακτικών του αποσύρεται από την ενεργό δράση και βυθίζεται στην αδράνεια, παρακολουθώντας για ακόμα μια φορά την επέλαση του καταστολής και την πορεία εξόδου του κράτους έκτακτης ανάγκης από την περίοδο αποσταθεροποίησης.

Στην πρώτη φάση το ενεργό ανταγωνιστικό κίνημα έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της ταξικής αντεπίθεσης. Με τη παρουσία και δράση του διαμορφώθηκαν συγκρουσιακά χαρακτηριστικά στους αγώνες που ακολούθησαν. Οι μήνες που ακολούθησαν έδειξαν ότι ο κόσμος κατέβηκε στους δρόμους ζητώντας άμεση κοινωνική αλλαγή, αυτή τη φορά έξω από τις πατροναρισμένες φόρμουλες του θεσμικού συνδικαλισμού. Ο κόσμος του αγώνα συμμετείχε στις βίαιες συγκρούσεις δηλώνοντας πως πλέον τίποτα δεν είναι συμβολικό. Έτσι το κράτος, χάνοντας κάθε ίχνος κοινωνικής συναίνεσης, άρχισε να περιέρχεται σε συνθήκες αποσταθεροποίησης. Νέα μέτρα, νέες περικοπές και το ένα μνημόνιο να διαδέχεται το άλλο. Όλα αυτά σε μια "εμπόλεμη" ζώνη όπου η ψήφισή τους γινόταν κάτω από την βίαιη πολιορκία της βουλής.

Αποκορύφωμα τα γεγονότα της 12^{ης} Φλεβάρη του 2012 κατά τη διάρκεια ψήφισης της νέας δανειακής σύμβασης (του 2^{ου} μνημονίου) όπου εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου στην Αθήνα και σε όλη την υπόλοιπη χώρα συγκρούονται εκτεταμένα με τις δυνάμεις καταστολής. Καταστρέφονται τράπεζες και καπιταλιστικοί στόχοι, μπάτσοι και τμήματα δέχονται επιθέσεις σε μια *"Νύχτα τρόμου μέσα και έξω από τη Βουλή"* όπως την περιγράφει ο αστικός τύπος (*το φάντασμα της χρεοκοπίας μέσα στην αίθουσα και το φάντασμα της αναρχίας στους δρόμους* όπως χαρακτηριστικά γράφει το πρωτοσέλιδο του Ελεύθερου Τύπου στις 13-02-12).

Όμως ακόμα όταν όλοι ξυπνούν σε μια κατεστραμμένη από τις συγκρούσεις πόλη περιμένουν ως ακολουθητές το επόμενο βήμα. Την νέα πρόταση. Το σχέδιο εξόδου από την κρίση. Το σχέδιο εξόδου από την ίδια την απελπισία. Την επαναστατική στρατηγική της επόμενης μέρας που θα εκπονούσε το κίνημα. Μπορεί για μας να είναι αυτονόητο πως η μόνη ρεαλιστική πρόταση εξόδου από την κρίση να είναι η κοινωνική επανάσταση, παρόλα αυτά ως κίνημα δεν ανταποκριθήκαμε στις αντίστοιχες περιστάσεις. Φτάσαμε ως τη στιγμή που άνοιξαν όλα τα πεδία για την καθολική πλέον ταξική αντεπίθεση, και δεν εκμεταλλευτήκαμε τα γεγονότα.

Ως κίνημα σε πρώτο βαθμό εμφανίσαμε τις οργανωτικές μας αδυναμίες.

Έλλειψη ξεκάθαρης και κεντρικής στρατηγικής για την συστημική ανατροπή. Ένα κίνημα που στη σύγχρονη ιστορία του χαρακτηρίστηκε οργανωτικά αφορμαλιστικό, δε μπόρεσε να δημιουργήσει τις συνθήκες για την επίτευξη της παρουσίας με όρους κεντρικής πολιτικής. Έτσι και ενώ δημιουργήθηκαν οι ιδανικές συνθήκες αποσταθεροποίησης, πολύ εύκολα κάποιος άλλος πάτησε οργανωμένα πάνω μας για τις εκμεταλλευτεί. Ο κόσμος ζήτησε μια προοπτική ανατροπής κάτω από μια οργανωμένη πολιτική στέγη την οποία απλόχερα παρείχε ο ΣΥΡΙΖΑ. Μιλώντας πλέον με όρους κοινωνικής αλληλεγγύης και ανατροπής, συσπείρωσε το

μεγαλύτερο ποσοστό του κόσμου του αγώνα που πίστεψε (και ακόμη πιστεύει) πως μπορεί να εναποθέσει τις όποιες ελπίδες για μια κοινωνική αλλαγή στη θεσμική λογική της καθεστωτικής αριστεράς.

Και ενώ, υπό το φόβο της ανατροπής, συσπειρώνονται όλες οι αντιδραστικές δυνάμεις με την άνοδο της χρυσής αυγής που εντάσσει στις τάξεις της τους προδομένους πατριώτες το ανταγωνιστικό κίνημα πραγματοποιεί το ένα λάθος μετά το άλλο. Υιοθετούμε μετωπικές πρακτικές με ρεφορμιστικές δυνάμεις (π.χ. στο όνομα του αντιφασιστικού αγώνα) στις οποίες δε μπαίνουμε οργανωμένα και με ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά, με αποτέλεσμα πολλές φορές να αφομοιωνόμαστε. Άλλοτε πάλι στεκόμαστε, χωρίς να το επιδιώκουμε ως εμπροσθοφυλακή, αφού την άνευ οργάνωσης δύναμη κρούσης μας την εκμεταλλεύεται η θεσμική αριστερά. Και όλα αυτά ενώ υπάρχουν και οι "κινηματικοί" που καλοβλέπουν μια ενδεχόμενη υπόγεια συνεργασία με το ΣΥΡΙΖΑ, πιστεύοντας ότι θα εκμεταλλευτούν τις καταστάσεις ακόμα και προς όφελος του κινήματος.

Ετσι ακολουθήθηκαν πρακτικές που παρέκαμψαν την ολομέτωπη και δίχως όρους ρήξη με το σύστημα για την ανατροπή που αντιστοιχούν στο ρεφορμιστικό ρεύμα. Τα προσωπικά και συλλογικά ρίσκα μειώθηκαν δραματικά και μεθοδικά χάθηκε το πολύτιμο έδαφος που είχε κερδηθεί. Οι πρακτικές που φανήκαν αναποτελεσματικές δεν επανεξετάστηκαν, οδηγώντας μας ξανά και ξανά στα ίδια λάθη.

Όμως τα λάθη είναι πολιτικά ταυτόσημα με τις ευθύνες. Και αφού ο αφορμαλισμός καταρρίπτει τη λογική της συλλογικής ευθύνης, ξεκίνησε ο αφορισμός. Το κίνημα έχασε την πολυμορφικότητα του, της οποίας τη θέση πήρε η πολυτασικότητα. Τα μέσα του αγώνα αρχίζουν λανθασμένα να ταυτίζονται με ιδεολογίες και ο κόσμος του αγώνα χωρίζεται σε τάσεις που αλληλοαφορίζονται προσπαθώντας άλλοτε να εξευγενίσουν και άλλοτε να περισώσουν το όνομα τους. Προκύπτουν ξαφνικά κοινωνιστές και εξεγερσιακοί, εγκλωβίζοντας την ιδέα της επανάστασης σε αυτοαναφορικούς όρους.

Για μας όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει.

Πιστεύουμε και εργαζόμαστε για ένα κίνημα με πραγματικούς όρους επαναστατικής προοπτικής. Ένα κίνημα που θα ξεπεράσει τις εσωστρεφείς λογικές της πολυτασικότητας και θα στηρίζεται στην πολυμορφικότητα των ατόμων που το αποτελούν. Ένα κίνημα με τέτοια οργανωτική δομή που θα δημιουργήσει τις συνθήκες για το πέρασμα από την αποσταθεροποίηση στην καθολική συντριβή του κράτους και του καπιταλισμού, ξεπερνώντας τη λογική των μεμονωμένων απαντήσεων στην κρατική καταστολή. Με εμφανή αντιθεσμική πολιτική και πλήρη ρήξη με τον ρεφορμισμό. Με ξεκάθαρη πολιτική στρατηγική, που να μπορεί να αλληλεπιδρά με την κοινωνία ανοίγοντας το δρόμο για την κοινωνική επανάσταση.

Κλείνοντας καταθέτουμε τον εξής προβληματισμό:

Αντιλαμβανόμαστε οι ίδιοι την ύπαρξη επαναστατικής προοπτικής σε ότι κάνουμε ή οπισθοδρομούμε θεωρώντας την επανάσταση, ουτοπική υπόθεση.

Αν ήμουν κόρακας, χρόνια διακόσια να ζήσω,
δάσκαλος τσίφτης θα πάαινα στην Πίνδο ψηλά,
σ' ένα σχολειό, μες στα ζούδια τ' αθώα, βουνίσιο,
πέντε γενιές, σύντροφοι, να σπουδάξω παιδιά.

Θα δασκάλευα, σύντροφοι, πέντε γενιές,
μια και δυο για ν' αλλάξω τον κόσμο φορές.

Ανδονάκια, τις νύχτες, στης Γκιώνας τον πέτρινο πίνακα,
θα τα βάφτιζα αυτούς, στ' άστρου τον μαυροκόκκινο πίδακα.

Με γραφές πέτρινες, θα τους μπόλιαζα ωραία, βουνίσια
υποδόρια, αυτόνομα θάματα, παλληκαρήσια,
κι υποδόριες επαναστάσεις,
από μία στις έξι τις τάξεις.

Είναι κρύο πολύ το φεγγάρι, απάνω απ' τ' Αγρίνιο,
όπως λέει το τραγούδι, συντρόφοι μου, σαν τ' αλουμίνιο.
Πέντε κίσσες στο μνήμα μου, σαν χαρτορίχτρες γριές,
"-Θα ξανάρθεις -μου λεν' - πάλι, Λάμπρο, σε πέντε γενιές !"

"...Ο επαναστατικός αγώνας είναι ένα ζήτημα πίστης στην αναγκαιότητα να πολεμήσουμε τους δυνάστες. Να επιστραφεί στους πραγματικούς εγκληματίες, τους πραγματικούς τρομοκράτες και δολοφόνους που απαρτίζουν το σύστημα ένα ποσοστό της βίας που ασκούν. Γιατί μόνο με την ένοπλη επαναστατική δράση μπορούν να καταλάβουν ότι δεν θα μένουν για πάντα στο απυρόβλητο.

Κυρίως ο επαναστατικός αγώνας είναι ένα ζήτημα βαθιάς και ακλόνητης πίστης στο επαναστατικό δίκαιο, το δίκαιο της κατάργησης κάθε μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, της καταστροφής του κράτους και του καπιταλισμού. Το δίκαιο μιας κοινωνίας οικονομικής ισότητας, χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς αφέντες και δούλους. Το δίκαιο μιας κοινωνίας πραγματικά ελεύθερων ανθρώπων.

Για όλα τα παραπάνω θα συνεχίσω να αγωνίζομαι".

Πόλα Ρούπα

Κατάληψη Terra Incognita

terra.squat@gmail.com

Θεσσαλονίκη, Οκτώβρης '14